

børge gamle nok her i Tinget og for vante til at behandle Andragender — at dette, om et Andragende forud har været indsendt til Ministeren, er noget, man kan styde sig bagved, naar man mener at burde, eller naar man vil styde sig bag ved det. Men andet og mere er det heller ikke. Der eksisterer ikke noget som helst, hvortæn nogen Lovregel eller nogen vedtagen Regel, som siger, at Finansudvalget, Andragendendvalget eller andre Udvalg ikke kunne befatte sig med et Andragende, uden at det har været hos Ministeren forinden. Det kan man gøre, ganske som man vil, og finder man, at et Andragende er begrundet, er der ikke det mindste til Hinder for at foreslaa det henvist eller stemme for at saa det henvist til vedkommende Minister eller Ministre, enten det nu har været hos dem før eller ikke. Den ærede Ordfører vil ogsaa vide med mig, at man mange Gange har henvist et Andragende til Ministrene, som ikke først har været indsendt til dem. Det veed den ærede Ordfører jo fortræffelig. Han og jeg ere jo for vante til at bestæftige os med den Slags Sager, til at vi ikke skulde kunne det paa Tingene. Men som sagt, jeg kan ikke betvile, at Andragendet i Virkeligheden har været hos Regeringen eller er indsendt til Regeringen, da det jo er overstrevet: „Til den høje Regering og Rigsdag“, og det er trykt, saa det er naturligvis ogsaa sendt ind til Regeringen. Den anden Grund, som den ærede Ordfører anførte for, at Finansudvalget ikke har troet at kunne anbefale en Henstilling af dette Andragende til vedkommende Minister, er den, at Udvalget ikke har kunnet overse de finansielle Konsekvenser, som denne Sag kan føre til. I denne Henseende tror jeg ikke, at det er anderledes, end at man ogsaa paa dette Punkt maatte kunne bevæge Ordføreren til ikke paa Udvalgets Begne at modsætte sig den af mig og Medforslagsstillerne foreslaaede Henvisning til Regeringen. Det er nemlig ikke Forslagsstillerens Mening paa nogen Maade at foregribe nogen Ting og heller ikke at foregribe de finansielle Konsekvenser, der kunde følge af virkelig at yde Understøttelse paa dette Omraade. Det, som Forslagsstillerne gaa ud paa, og som ogsaa selve Andragerne have ment, er at saa denne Sag undersøgt saaledes, at Regeringen er i Stand til at danne sig en Mening derom og at forelægge Rigsdagen et saadant Materiale, at den kan danne sig en Mening om, hvorvidt der maatte findes Anledning til her at komme de paagældende til Hjælp og da i hvilken Udstrækning. Jeg sender saa godt, det veed den ærede Ordfører vel, den Di-

stinktion, man undertiden gør mellem at indstille ligefrem til Ministeren, indstille til Ministerens Overvejelse eller indstille til Ministerens nærmere Undersøgelse, eller hvilket Udtryk man nu maa bruge. Jeg lægger ikke stor Vægt paa saadanne Udtryk og tilskriver dem egentlig ingen Betydning. Naar et Andragende henvises til Ministeren — andet er det jo ikke, at Tinget paa et saadant Trin kan beslutte — saa er det en Selvsølge, at Ministeren tager Sagen for, overvejer og undersøger den, naar han finder Anledning dertil. Der er ikke det aller mindste derved præjudiceret i nogen Retning, heller ikke i finansiell Henseende. Naar jeg nu siger den ærede Ordfører, at det ikke er Forslagsstillerens Hensigt at præjudicere noget som helst i finansiell Henseende, eller at der skal gøres noget, som kunde drage finansielle Konsekvenser efter sig, ved den Bestlutning, der her kan være Tale om at tage, men at det kun er en simpel Undersøgelse af Forholdet, hvilket det dog kan trænge til, som Andrageren ønske maa blive en Følge af Indstillingens Vedtagelse, idet da senere Stridt maa være forbeholdt efter de Overvejelser, som forud have fundet Sted, saa tror jeg, at den ærede Ordfører ikke længere paa Finansudvalgets Begne kan anse sig forpligtet til at modsætte sig, at disse Andragender — der indstilles jo en stor Række af disse Andragender, som jeg først nævnte, og senere den ærede Ordfører nævnte af samme Bestaffenhed i Finansudvalgets tredje Afdeling — henvises til de Ministre, som foreslaaet er. Skulde det være muligt, at Finansministeren foreløbig ikke antog, at Sagen paa dette Stadium endnu vedkom ham, saa vil i alt Fald sikkert Indenrigsministeren gøre, hvad der er fornuftigt for i det mindste at saa Sagen undersøgt og komme til nogen Oversigt over, hvad der virkelig er passeret. Vi hørte jo ogsaa for nylig den ærede Kultusminister paa den fraværende Indenrigsministers Begne erklære, at han ikke havde noget imod, at Andragerne blev henvist, og at dersom dette skete, skulde Sagen naturligvis blive undersøgt, og mere ønske Forslagsstillerne jo ikke. Det er jo virkelig saa, at om end deane 3 Dages Stormflod i November forrige Aar ikke har vaakt saa stor Opsigt som Stormfloden i 1872, navnlig fordi den ikke kom saa voldsomt — den kom mere langsomt, men den steg ligesaa højt paa sine Steder — og fordi intet Mennekeliv gik tabt, saa er der dog ved den anrettet overordentlig megen Skade, og dersom det var rigtigt i 1872, hvad man jo med stor Beredvillighed gjorde, at komme